

Ostaje samoća

Na dlanu Tvom
Ko' pahuljica ležim
Grije me
Tvoja sreća
Lebdim.
Na toplom dlanu
Topim se
Nestajem
Sreća odlazi
Samoća ostaje.

Ledena ljubav

Umire rumena zora, jutro joj ranilo dušu
Posljednje roni suze na ljubav gorku, trpku.
Gubi se zadnja tama, ostat će prazne čaše
Danas mi grli jučer, a moje sutra plače.

Posljednji bljesak oka, gasi zadnju sreću
Nemirnom rijekom plovim u dubinu vječnu.
Iza nas san još uvijek duboko diše
Hvatam ti drhtaj srca, plaču jesenje kiše.

Više ne mogu sniti, umor mi oči pije
Sreli se nikada nismo, samoća dušu grije.
Rastanak već se sluti, suton krvavi plače
Prošlost mi rane ljubi, sutra će boljeti jače.

Žarko nas ljeto zebe, jesenje kiše peru
Zima nam nudi ledenu postelju bijelu.
Mećava vije život, ledena ljubav puca
Danas će postati jučer, a jučer k'o i sutra.

Vjetre

Ti što viješ, meteš
Vitlaš lišće, lomiš grane,
Oduci me u daljine
Vrati natrag moje sanje.

Ti što šapćeš s fijukom
Što kroz maglu kradom šuljaš
Oduci mi srca kucaj
U daleki neki drhtaj.

Ti što pjevaš vijavicom
Što zavijaš poput vuka,
Pronađi mi mrtvu ljubav
U šapatu lista suha.

Ti što štupaš sve do boli
Što s usana led ispijaš,
Povedi me na put vječni
Put pokaži do tišine.

Ti što bijesno dižeš vale
Što rasipaš bijele pjene,
Pomiluj mi gole hridi
Poljubi još jednom uspomene.

Volim more

Volim more, beskraje , daljine
Te valove što drhte od strasti,
Glazbu tihu dubine što pjeva
I pučinu koja nudi njedra.

Volim juga, maestrane, bonace
Huk valova što kidaju misli,
Ples tišine u smiraju dana
Nježnu pjenu, dragulj oko vrata.

Volim juk i jecaje vala
Kad o stijene nemilice tuče,
Nježan šapat dok ga suton guši
Sjetan odsjaj kad ga večer ruši.

Volim more kad duboko diše
Kad mu srebro preko lica pada,
Dok duboko u njedrima krije
Mnoge tajne, samoće i tmine.

Volim riječi što iz njega zbore
I sve zvijezde u njegovom oku,
Tihi jecaj volim prigušenog plača
Od svijet ljubavi, more je najjača.

Rastanak s kapetanom

Posvećeno morskome vuku,
kapetanu, prijatelju, dobričini i
poštenjaku Petru Čičeriću- Čiči.

Kapetane moj, i Tvoj brod se,
Eto, usidrio u luku za
Banom
I beskrajnu modrinu
Zamijenio tamom.
Uzalud Te čekaju
Pučina i vali
A Posejdon pita za Te
Porte i obale, mora i oceane.

Stojimo nijemi
Kao iznad svog groba
Cvijeća nema
Samo suze lampiona.
Plavi barjak vijori iznad Tebe
Suton rumene prste pruža
Noć se sprema da mrtvima pjeva.
U nama tišina iznad svetog mira
Samo tiha molitva teče,
Ljubom moli umjesto nas,
Ali svi,
On, Vesna i ja
Puni smo, istog, gustog bola.
Odlazimo bez Zbogom;
Zbogom je riječ teška i vječna
A mi ćemo se sresti , ponovo,
Čisti i nevini
Na svršetku kraja
I novog početka.
Radomir.

Napisano u noći s 5. na 6. kolovoza,
s petka na subotu, 2005. godine, u Sv. Martinu.

Suza

Mala si, bistra, prozirna , čista
Nijema i slana, često i sama.
Znaš biti iskrena, puna pelina
Ponekad lažna, tako mala i vlažna.

Znaš se pretvarati, dobro glumiš
Bilo u sreći ili tuzi.
U tebi malo, puno je svega
Sreće i ljubavi, sumnji i nevjera.

Kao kap počneš, ko potok tečeš
Niz lice žuboriš, ako si puna sreće.
Ako te mori tuga, poput gorke si rijeke
Utapaš dušu u moru sjete.

Sjajiš ko zvijezda, tamna si poput noći
Dal' liješ sreću il' tugu točiš.
Puna si sreće, puna nade
U tuzi rasteš, u bolu cvateš.

Svačija ti si al' uvijek svoja
Najdraža suzo, ljubavi moja.

Šutnja

Ne govori ništa, šuti
Šutnja sve će reći
Bolje od svih riječi.

Za druge ostavi riječi
Meni šutnjom zbori
Sreća je najveća
Dok šutnjom govoriš.

Koliko smo šutnjom
Da smo znali, mogli reći
A koliko ništavnih, praznih
Riječi rekli.

Divna Ti je šutnja
Ona me ne mori,
Liječi sve mi rane
Dok me šutnjom voliš.

Šutnja je najteža
Najglasnija, boli
Kad iz toplih njedara
Šutnjom zmija zbori.

Ruke

Te ruke blage, ogledalo duše
Bujica topline, što kroz prste struji
Kazati će više u jednom dodiru
Od svih lijepih riječi što iz nas izvire.

U drage ruke utkane su misli
Sve žudnje, tajne i bogatstvo čula
Sve vatre nemirnog i divljeg srca
Što bude zoru, dočekuju jutra.

Na mekom dlanu, biseri se roje
Putuje vrijeme, krv kuca u ruci
Prsti govore kao čarobni zvuci,

A naše ruke rascvjetale noći
Putuju kroz odsjaj daleke pučine
U ponore slasti, na izvore moći.

Stihom ljubim

U mom dahu dišeš u duši te nosim
Baklja si u mraku, mjesec ti u kosi,
Tiha si ljepota što u meni cvijeta
Val što pjeni, huči i nemirna rijeka.

Svjetlo si u noći, u snu mi se javljaš
Pjesma si tišine, ruža napupala.
Kiša si što sipi, jesen puna boja
Noć si uzavrela, čedna kao zora.

Pogled ti govori, usne nijeme zbore
Cvijeće si u duši, mirisi te rose.
U srcu ti sanjar što u vatri gori
Zlato si u danu, a srebro u noći.

Ko' san si duboka, zlatan pehar draži
Blagost što opija, čaša slatkih tajni,
Ljeto što poklanja neubrane sate
Dok stihove ronim Tvoju ljubav kradem.

Moje selo- Podstrana

Ispod kamenog Peruna, zelena sniva ljepota
Kiša se zlatna razlila na rascvjetala njedra.
Bura joj uspavanku pjeva, bonaca nježno grli
Jugo umiva lice, maestral otkriva grudi.

Valovi mrse kosu, mirise ljeta nose
Stari borovi šume kroz godine prošle.
Tišina dubokom šutnjom u mladost vraća
U duši sjeta raste, nostalgija cvjeta.

Diže se Babina stijena iz mora vrijesa
Rastovac pun žudnje prema Ščadinu gleda.
Kroz vinograde i maslinike niz kamene Meje
Čujem pjesmu vjetra, Gračinu što stenje.

U Vrilu djetinjstvo niklo, mladost na Krču ostala
Na južnoj strani Peruna, Podstrana spava.
Po djetinjstvu lutam slušam šapat granja
Krpotin u cvatu, pučinu što sanja.

Slušam huk valova , Porat što me zove
Čemprese što tužno iznad njega mole.
Sto glasova čujem mladosti i sreće
Uspomene moje beskrajne i vječne.

Na brdu za Banom gdje samoća diše
Oblaci jecaju, sipe tople kiše.
Putuje sudbina, mladost nam ocvala
Tamo iza Bana čeka i nas tama.

Sanjam zlatne žale, pospane agave
Vidim modro polje, pitome Bilaje.
Mrežu punu ribe gledam, vidim oči plave boje

Selo gledam, vidim Tebe, sve ljubavi moje.